

З А В О Д Ъ

Заводъ. Надъ него облаци отъ димъ.
Народътъ простъ,
животътъ тежъкъ, скученъ. —
Животъ безъ маска и безъ гримъ,
озъбено, свирепо куче.

И тръбва да се боришъ неуморно,
и тръбва да си страшно упоритъ,
за да изтръгнешъ отъ зъбитъ,
на туй настръхнало,
вбъсено псе, парченце хлъбъ.

Въвъ залитъ плющътъ кайши,
трансмисии скрипятъ
отъ всъки кътъ.
И става толкозъ душно,
че да дишашъ
не би могълъ спокойно,
съ пълна гръдъ.

А не далече пролѣтниятъ вѣтъръ
люлѣе ниви, слънцето блести...
Дърветата опиратъ
въвъ небето,
а сѣнките —
въ заводните стени.